

se morajo taki konji, ki so smerkovi spoznani, konjederu dati, de jih pokončá, ker so scer v stanu to bolezin tako razširiti, de več konj v eni vasi, ali kamor koli drugam pride, okuži.

V domorodnih zadevah.

Gosp. Leopold Kordeš, bivši vrednik nemškiga Ljublj. časopisa, je pred nekimi dnevi v ravno tistim časopisu imenitno reč za povzdigo in omiko našiga domačiga jezika sprožil, namreč: de bi se v Ljubljani slovensko gledišče (teater) s stanovitnimi igravci vstanovilo, kateri bi včasih, posebno poleti, tudi v druge krajske mesta in tudi na Štajarsko, Goriško, Teržaško itd. igrat šli. Vsi narodi avstrijskiga cesarstva imajo gledišča v svojim jeziku, zakaj bi ga Slovenci ne imeli? De je poželjenje po igrah v domačim jeziku že staro, nam kaže „Županova Micka“, „Matiček se ženi“, v kterih so imenitni gospodje in gospé, kakor naš slavni Linhart, grof France Hohenwart, Dr. Pilar in več družih že v letu 1792 igrali. Gotovo ni močnejši podpore domorodniga duha in omike jezika, kakor so gledišne igre, — to nam spričuje zgodovina vsih narodov. De pa gledišne igre, ki od te strani velik dobiček narodski omiki prinesó, od druge strani ljudstvu ne škodjejo in lepiga zaderžanja ne žaliyo, je pa pri gledišnih igrah zvesto na to gledati, de se le take igre igrajo, ki nimajo nič pohujšljiviga v sebi, kar se posebno pri Slovencih ne sme nikoli v nemar pustiti, ker slovenski narod je večidel čistiga in pobožniga duha. De se pa dajo slovenske igre za gledišče tako napraviti, de ne žaliyo nobeniga pošteniga človeka, spričujejo sosebno tiste igre, ki jih je dosihmal slovensko društvo v Ljubljani igrati dalo.

Ker tudi g. Kordeš to potrebo v svojim naznanilu spozná, se sme pričakovati, de bo njegovo povabilo od vsih omikanih rodoljubov z velikim veseljem sprejeto.

Misel je gotovo lepa, prav v domorodnim duhu, — ali izpeljanje ne bo brez težav. Gledišče mora dobro biti, če se hoče obderžati, — scer je boljši, de se nič ne začne.

Kdor hoče začetik te naprave podpirati, naj se vdeleži z eno ali več akcij, ena akcija velja 10 gld. Če se 100 akcij spečá, misli gosp. Kordeš, de bi bila šuma dovelj za začetek. Nam se ta znesek veliko premajhin zdi. Vsaki, ki ima eno ali več akcij, je deležnik gledišniga kapitala. Rodoljub, mislimo, ne bo na dobiček gledal, če se le dobra in stanovitna reč na noge spravi.

Gosp. Kordeš ali gosp. Babnik prejemata podpise za imenovane akcije; denar se pozneje vloži. — Prav željni smo dalje zvediti, kakó se bo ta reč naredila; zvedili bi pa tudi radi natanjčniji načert (plan) cele naprave. Deležnikov potem gotovo ne bo manjkalo, ne le na Krajskim, temuč tudi v bližnjih slovenskih deželah.

Skythæ, Skuti, Skutje, ali Skutniki, in Skythia, Skutje, Skutija, Skutško ali Skutno.

(Dalje.)

Skutija unkraj Zimava je bila močno neznana; zató govorim tukaj koj od nekoliko znansih Skutije takraj Zimava. Med ljudstvi Skutije takraj Zimava so bili Massagetæ, to je, Mesojedi, mnogoštevilno in borovesto ljudstvo, ktero je unkraj reke Araksa Ise-donam nasproti stanovalo. Ko se je kak Mesojed močno postaral, so se sošli njegova žlahta in znanci, ga z ovcami in drugo živaljo vred zaklat in pojest, kar je pri njih za naj srečniji smert veljalo. Na mesó so bili torej Mesojedi zares volcje. Je kdo za boleznijo umerl, ga niso pojedli, ampak pokopali, in močno

jim je težko djalo, de ga niso mogli zaklati. Nič niso sejali, le od mesá, to je, od živine in rib so živeli in pa od mleka. Ki izmed njih niso mogli čed rediti, so se namest s kožami, le z ljubjem oblačili.

Zmed mnogih družih ljudstev so h Skutam spadali: Sakarauli Zagorali, Pasjani, Piskurji, Thysagetæ ali Tičojedi; ti zadnji so le od lova živeli, in Argipæi. Iz dežele ali okrajne Tičojedov so tekle štiri reke; Lykus Lika ali Luka, Oarus Var, Tanais Ton ali Don, in Syrgis ali Sirbis, Serbis, Serb. Imena téh rek kažejo, de so tudi Tičojedi slovanskiga rodú bili. Argipæi so bili od rojstva plešasti, s širokimi plošnatimi nosmi in dolzimi bradeljni. Ti so govorili svoj posebni jezik, in okoljni sosedje so jih za svete imeli. Do njih so evropejski Skutje, kateri so po opravkih popotvali, sedem tolmačev v sedmih različnih jezikih potrebovali.

Iz tega se vidi, de je azijska, kakor tudi evropejska Skutija obsegala več različnih narodov, med kterimi so nekteri tudi Slovani bili. Od Skutov so se bili Bolgari in Rusi dalje v Evropo priselili. Od Bolgarov pravijo, de so se bili okoli léta 230 pred Krist. rojstvom preselili iz azijske Soromadje na večerni kraj reke Ra ali Volge, od ktere so blezò tudi imé Volgari dobili.

Evropejska Skutija se je imenovalo, kar je bilo za Soromadjo proti severji ljudstev, kterih greški in rimski zgodovinarji niso vedili imenovati. Še daljniji ljudstva, od kterih so nekoliko slišali, so jim bili Nadborjane Hyperboræi. Kolikor dalje pa so ljudstva spoznavali, toliko dalje so Skute in ž njimi vred Nadborjane v popisovanjih pomikali.

Skutske réke so bile zraven zgorej imenovanih še: Ister, Porata, Prut ali po slovensko Prod, Tyras, Ter ali Dnester, Hypanis, Kuban in Borysthenes, Dneper ter Pantikapés Podkop. Med zadnjima dvema so stanovali Γιοργιοι Σκυθαι, to je poljedelski Skutje, kateri so bili tri dni hodá proti izhodu od Borysthena in so segali do Podkopa Pantikapés; proti severji pa skor in skor tako dalječ, kolikor se more po Borysthenu ali Borostenu nasproti v enajstih dneh pripeljati. Proti izhodu od poljedelskih Skutov so bili pastirski Skutje ali Čutje; tu ni bilo nič drevja zunaj v Hylæi. Ti pastirji ali čutje so imeli dežele ali okrajne, kar jo je v štirinajstih dneh moč preiti, do reke Gerrhus. Dalje čez to reko je bila dežela kraljevih Skutov; kterih je bilo naj več in so bili najsrečniji; vse druge so si svoje sužne mislili.

Med drugimi bogovi so Skutje posebno Apolina molili, in mu Oetasyrus, to je, Svetazir rekli, kakor so ga drugi Slovani Svetavid imenovali. Darovali so mu konja kot naj hitriši stvar naj hitrišimu bogu.

(Konec sledi.)

Razjasnjenje zastran Ljublj. licealne bukvarnice.

V 5. listu „Vedeža“ smo med družimi rečmi iz življenja rajnciga Matija Čopa, vodja c. k. licealne bukvarnice v Ljubljani, to le brali: „Čop je res vse bukve učilišne (licealne) knjižnice Ljubljanske lepo vredil, in veliko kazalo spisovati začel, ki zdej v malej izbi od bravnice na desno stoji. Dosti dela in truda mu je moralo zavdati (prizadjati).“ — Rajnki Čop ni bil tega déla nikdar izdélal. Le namenil se je bil licealno bukvarnico popisati, in to namembo je bil vikšimu poglavarstvu naznanil, in zraven tega tudi obljubil, de bo celo bukvarnico v red djalo, česar je bilo tudi že